

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Z. V.**, zast. JUDr. Libuši Šmehlíkovou, advokátkou, se sídlem Michálkovická 967/108, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2015, č. j. 20 Ad 36/2014 - 49,

t a k t o:

- I. **V ý r o k y p r v ý a d r u h ý** rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2015, č. j. 20 Ad 36/2014 - 49, kterými byla zamítnuta žaloba a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, **se z r u š u j í**.
- II. Kasační stížnost proti třetímu výroku rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2015, č. j. 20 Ad 36/2014 - 49, **se z a m í t á**.
- III. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/3831/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/512/2014/4S-MSK, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Ostravě ze dne 7. 3. 2014, č. j. 181488/2014/OOI, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- V. Soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně, JUDr. Libuši Šmehlíkové, advokátce, se sídlem Michálkovická 967/108, Ostrava, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 1.573 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2014, č. j. MPSV-UM/3831/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/512/2014/4S-MSK, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 7. 3. 2014, č. j. 181488/2014/OOI, kterým Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ostravě podle § 2 odst. 5 písm. a) a § 61 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, nepřiznal žalobkyni dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje – dopravy do nemocnice ve výši 1.500 Kč, neboť shledal, že žádost žalobkyně o tuto dávku je neopodstatněná s ohledem na skutečnost, že nemocnice žalobkyni nabídla bezplatnou dopravu (sanitku).

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že v souladu se zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, je hrazenou službou přeprava pojištěnce na území České republiky ke smluvnímu poskytovateli a do místa trvalého pobytu, a to v případě, že zdravotní stav pojištěnce neumožňuje přepravu běžným způsobem bez použití zdravotnické dopravní služby. Žalobkyně tedy měla možnost dopravovat se na onkologickou léčbu sanitkou a nemůže jí být poskytnuta mimořádná okamžitá pomoc k účelům hrazeným zdravotní pojišťovnou.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu, v níž poukázala na své nízké příjmy, špatný zdravotní stav, nutnost péče jejího zdravotně postiženého nezletilého syna a z toho pramenící nezbytnost rychlejší dopravy ze zdravotního střediska vlastní dopravou. Rozhodnutí žalovaného tak bylo podle žalobkyně vydáno na základě nesprávného právního posouzení a došlo k porušení zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[4] Na základě žádosti žalobkyně krajský soud usnesením ze dne 2. 2. 2015, č. j. 20 Ad 36/2014 – 33, žalobkyni ustanovil zástupkyni JUDr. Libuši Šmehlíkovou, advokátku.

[5] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 3. 6. 2015, č. j. 20 Ad 36/2014 – 49, výrokem I. žalobu zamítl, výrokem II. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a výrokem III. dále rozhodl, že ustanovené zástupkyni žalobkyně se přiznává odměna za zastupování ve výši 6 292 Kč, která jí bude vyplacena z účtu krajského soudu do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

[6] Krajský soud předeslal, že je nesporné, že žalobkyně je osobou v hmotné nouzi. Dále uvedl, že žalobkyně požádala o mimořádnou okamžitou pomoc k úhradě jednorázového výdaje z důvodu vlastních nedostatečných prostředků k úhradě dopravy na ambulantní opakovanou radioterapii. Žalobkyně nespороvala a z obsahu správního spisu jednoznačně vyplynulo, že si byla vědoma toho, že má nárok na bezplatnou dopravu sanitkou ze zdravotního pojištění. Žalobkyně však volila soukromou dopravu osobním motorovým vozidlem, které si za tím účelem nasmlouvala.

[7] Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, který nepřisvědčil žalobkyni, že situaci nemohla řešit jinak. Jestliže totiž žalobkyně měla nárok na přepravu hrazenou z veřejného zdravotního pojištění, pak nedošlo k překročení mezí správního uvážení, jestliže správní orgán nepřiznal žalobkyni jednorázovou částku na úhradu dopravy soukromým osobním vozidlem. Pakliže žalobkyně měla možnost dopravy k ambulantní léčbě bezplatně sanitním vozem a této možnosti nevyužila, nemohla automaticky předvídat, že jí bude z dávek pomoci v hmotné nouzi alternativní způsob

pokračování

dopravy zaplacen. Soud nezpochybnil úvahu správního orgánu ani s ohledem na žalobkyní uváděný důvod řešení dopravy osobním vozidlem, neboť žalobkyně si zajišťovala péči o svého syna v době své nepřítomnosti výpomocí kamarádky. Krajský soud uzavřel, že přiznat dávky ze systému pomoci v hmotné nouzi lze až následně poté, co osoba nebyla schopna svou situaci řešit jiným způsobem, a to zejména přednostním využitím všech nárokových dávek a služeb, k nimž se bezesporu řadí i bezplatná doprava z veřejného zdravotního pojištění.

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) prostřednictvím ustanovené zástupkyně včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou doplnila podáním ze dne 28. 7. 2015. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že v posuzované věci se jednalo o mimořádný nezbytný jednorázový výdaj ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť má v péči těžce zdravotně postižené nezletilé dítě, kterému je nucena se osobně věnovat. Dále uvedla, že přestože bylo zmíněno, že doprava sanitkou je možná a její úhrada z veřejného zdravotního pojištění je pojišťovnou zpravidla realizována, nebyl jí návrh na dopravu sanitkou lékařem onkologického oddělení ve Fakultní nemocnici v Ostravě předepsán. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatelka dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je částečně důvodná.

[13] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka dne 3. 2. 2014 podala u správního orgánu prvního stupně žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na nezbytný jednorázový výdaj, kterou odůvodnila svými nízkými příjmy a potřebou dopravy na ozařování v rámci onkologické léčby. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí podaném u správního orgánu prvního stupně dne 24. 2. 2014 stěžovatelka uvedla, že neměla možnost využití dopravy sanitním vozem mj. také z důvodu nutnosti co nejrychlejší dopravy, aby mohla zajistit péči o svého postiženého syna, který trpí aspergerovým syndromem.

[14] Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se primárně jedná o posouzení otázky, zda stěžovatelka měla či neměla nárok na přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů.

[15] Podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalované, *za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.*

[16] Podle § 36 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, *hrazenou službou je přeprava pojištěnce na území České republiky ke smluvnímu poskytovateli, od smluvního poskytovatele do místa trvalého pobytu nebo do místa bydliště nebo do zařízení pobytových sociálních služeb, mezi smluvními poskytovateli a v rámci smluvního poskytovatele, a to v případě, že zdravotní stav pojištěnce neumožňuje přepravu běžným způsobem bez použití zdravotnické dopravní služby. Pokud k onemocnění pojištěnce došlo v místě bydliště, je přeprava do místa trvalého pobytu, které je vzdálenější než místo bydliště, hrazena jen tehdy, pokud to podle vyjádření ošetřujícího lékaře nezbytně vyžaduje zdravotní stav pojištěnce. Přeprava se provádí vozidly smluvní zdravotnické dopravní služby. Je-li ošetřujícím lékařem indikován doprovod pojištěnce, hraď zdravotní pojišťovna, která hraď přepravu pojištěnce, i přepravu doprovázející osoby, a to ve stejném rozsahu jako přepravu pojištěnce.*

[17] Podle odst. 2 téhož ustanovení, *přepravu podle odstavce 1 hraď zdravotní pojišťovna ve výši odpovídající vzdálenosti nejbližšího smluvního poskytovatele, který je schopen požadovanou zdravotnickou dopravní službu poskytnout.*

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že mimořádná okamžitá pomoc je poslední záchrannou sítí celého systému sociální péče, jejímž účelem je zabezpečit, aby nikdo, kdo se ocitl v nepříznivé situaci, nebyl mimo dosah sociálního systému jen proto, že nesplňuje z určitých důvodů podmínky pro vznik nároku na některou z dávek sociálního zabezpečení. Smyslem zákona o pomoci v hmotné nouzi je především řešit náhlé a nepředvídatelné negativní životní situace, se kterými se není fyzická osoba schopna vypořádat s ohledem na svoje majetkové poměry. Vždy je proto třeba komplexně hodnotit konkrétní situace žadatele o dávku a přihlížet ke všem relevantním skutečnostem.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti, stejně jako již v předcházejícím správním a soudním řízení argumentovala tím, že má v péči zdravotně postižené dítě, kterému je nucena se osobně věnovat. Správní orgány obou stupňů se však s touto argumentací stěžovatelky nevypořádaly a svá zamítavá rozhodnutí opřely pouze o skutečnost, že stěžovatelka měla nárok na přepravu podle § 36 odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění hrazenou zdravotní pojišťovnou. Pokud by stěžovatelka žila sama, pak by tento závěr správních orgánů byl samozřejmě správný, neboť jestliže by bylo možné situaci řešit způsobem, který stěžovatelku finančně nezatíží (pojišťovnou hrazená přeprava podle § 36 odst. 1 a 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění), nebylo by na místě využít dávek mimořádné okamžité pomoci. V takovém případě by pak plně platil závěr krajského

pokračování

soudu, že přiznat dávky ze systému pomoci v hmotné nouzi lze až následně poté, co stěžovatelka nebyla schopna svou situaci řešit jiným způsobem, a to zejména přednostním využitím všech nárokových dávek a služeb, k nimž se bezesporu řadí i bezplatná doprava z veřejného zdravotního pojištění.

[20] V posuzované věci je však situace odlišná, neboť stěžovatelka uvádí, že pečuje o postižené dítě. Podle tvrzení stěžovatelky se jedná o jejího čtrnáctiletého syna s aspergerovým syndromem. Jedná se o formu autismu, tj. o mentální postižení, které se projevuje různě intenzivním abnormálním chováním. V posuzované věci se však správní orgány vůbec nezabývaly tím, jak závažné je postižení syna stěžovatelky a jakou péči je mu třeba v důsledku tohoto postižení věnovat. Nejvyšší správní soud však má za to, že pro správné rozhodnutí ve věci je třeba zhodnotit míru zdravotního postižení syna stěžovatelky a to, s jakou intenzitou o něj stěžovatelka pečuje. Při posouzení důvodnosti žádosti stěžovatelky o úhradu nezbytného jednorázového výdaje (dopravy) tak je podle Nejvyššího správního soudu třeba přihlídnout nejen k tomu, že stěžovatelka má možnost využít pojišťovnou hrazenou přepravu podle § 36 odst. 1 a 2 zákona o zdravotním pojištění, ale též k její osobní situaci ovlivněné nutností pečovat o jejího zdravotně postiženého nezletilého syna a to tím spíše, že stěžovatelka žije se synem sama, tj. v domácnosti se nenachází žádná jiná osoba, která by mohla stěžovatelce péči o syna ulehčit a v tomto ohledu ji zastoupit. Je jasné, že intenzita této péče má přímý a bezprostřední vliv na důvodnost žádosti stěžovatelky o dávku mimořádné okamžité pomoci. Čím intenzivnější totiž nutná péče stěžovatelky o jejího postiženého syna je, tím kratší je časový úsek, po který stěžovatelka může syna ponechat samotného (či v péči třetí osoby, může-li stěžovatelka péči o syna prostřednictvím takové třetí osoby po určitou dobu zajistit), a tím potřebnější a nezbytnější je pro stěžovatelku rychlost dopravy z nemocnice domů. Časová úspora může při jízdě autem oproti využití smluvního přepravce pojišťovny činit i několik hodin, neboť sanitním vozem je s ohledem na efektivitu systému zdravotní péče zpravidla dopravováno více osob, tudíž samotná cesta i čekání na tento způsob dopravy z nemocnice bude zpravidla trvat výrazně delší dobu.

[21] Pokud tedy správní orgány nezjišťovaly, jaké je zdravotní postižení syna stěžovatelky a náročnost péče stěžovatelky o jejího syna a těmito okolnostmi se nezabývaly, přestože stěžovatelka tento důvod, proč nemohla využít služby hrazené zdravotní pojišťovnou, namítala, nelze než konstatovat, že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který tak vyžaduje zásadní doplnění. Krajský soud proto měl správním orgánům toto pochybení vytknout. Za této situace je třeba přisvědčit námitce stěžovatelky na nedostatečné posouzení skutkového stavu správními orgány. V dalším řízení tak bude třeba zejména zjistit, jak vážné je zdravotní postižení nezletilého syna stěžovatelky, zda a jaké navštěvuje vzdělávací či jiné zařízení poskytující sociální služby, kdy tak činí, zda a jakým způsobem syn stěžovatelky reaguje na její nepřítomnost, zda a po jakou dobu je schopen být sám bez matčiny přítomnosti či sám bez přítomnosti třetí osoby. Až po zjištění, vyhodnocení a posouzení zdravotního postižení syna stěžovatelky a způsobu péče stěžovatelky o něj, bude možné řádně posoudit, zda v případě stěžovatelky bylo dojíždění do nemocnice na ambulantní pooperační radioterapii možné řešit jinak než dopravou automobilem a zda je tedy stěžovatelce možné poskytnout dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje podle již citovaného § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Na výše uvedeném závěru podle názoru Nejvyššího správního soudu nic nemění ani skutečnost, že stěžovatelka si zajišťovala péči o svého syna v době své nepřítomnosti výpomocí

kamarádky, kterou argumentoval krajský soud. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že po stěžovatelce není možné požadovat, aby se poměrně dlouhodobě a opakovaně (léčba trvala několik týdnů) spoléhala na přátelskou výpomoc třetích osob, v neposlední řadě i proto, že tyto osoby může péče o syna stěžovatelky poměrně intenzivně zatěžovat, respektive tyto třetí osoby nemusí být ochotny takto vypomáhat po dobu delší, než je nezbytně nutné pro zajištění léčebného zákroku u stěžovatelky a její nejrychlejší dopravy.

[22] Námitce stěžovatelky, že ji návrh na dopravu sanitkou nebyl předepsán lékařem onkologického oddělení ve Fakultní nemocnici v Ostravě, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil s ohledem na obsah správního spisu, z něhož je zřejmé, že stěžovatelka si byla vědoma možnosti využít přepravy sanitkou hrazené zdravotní pojišťovnou, kterou však odmítla. Do protokolu o ústním jednání ze dne 10. 2. 2014 totiž stěžovatelka v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedla, že si zjistila, že nárok na bezplatnou sanitku má, ale sanitku odmítla, nežádala o ni a zvolila si převoz autem. Dle záznamu o konzultaci ze dne 11. 2. 2014 pak stěžovatelka v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedla, že v nemocnici dostala na výběr, zda chce dojíždět do nemocnice sanitkou, nebo vlastní dopravou. Vybrala si dojíždět autem. Ve svém podání ze dne 24. 2. 2014 pak stěžovatelka uvedla, že pacient má právo si zvolit dopravce dle svého uvážení a zdravotního stavu. Uvedený protokol i záznam stěžovatelka odmítla podepsat, Nejvyšší správní soud však nemá pochybnosti o pravdivosti jejich obsahu, neboť tvrzení stěžovatelky uvedené v těchto listinách se shodují a jsou podepsány celkem 5 odlišnými pracovníci správního orgánu prvního stupně (protokol je podepsán Mgr. Z. R. a Bc. H. V., záznam je podepsán Mgr. P. Ch., M. S. a Ž. Z.), což prakticky vylučuje možnost zkreslení zachycených výpovědí stěžovatelky.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Jelikož již v řízení před krajským soudem existoval důvod ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nedostatečné zjištění skutkového stavu [§ 76 odst. 1 písm. b), § 78 odst. 3 s. ř. s.,], Nejvyšší správní soud zrušil vedle prvního výroku krajského soudu, kterým byla žaloba stěžovatelky zamítnuta, i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů [§ 78 odst. 3 a 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Správní orgány v dalším řízení budou vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. při posouzení žádosti stěžovatelky o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci zohlední zdravotní postižení jejího syna a způsob, jakým o něj stěžovatelka pečuje. Nejvyšší správní soud zrušil i výrok druhý napadeného rozsudku o nákladech řízení před krajským soudem, neboť se jedná o výrok závislý na výroku prvním.

[24] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu v celém rozsahu, tj. i třetí výrok týkající se stanovení odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené zástupkyně stěžovatelky v řízení před krajským soudem. Ve vztahu k tomuto výroku však stěžovatelka neuplatnila relevantní důvody, kterými by zpochybňovala jeho zákonnost a Nejvyšší správní soud neshledal ve vztahu k tomuto výroku ani žádné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto kasační stížnost v rozsahu napadajícím tento výrok zamítl.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný nebyl ve věci procesně úspěšný a stěžovatelce dle

pokračování

obsahu spisů žádné uplatnitelné náklady v řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud zároveň rozhodl i o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.) a to ze stejných důvodů jako u řízení o kasační stížnosti.

[26] V řízení před krajským soudem byla v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovena stěžovatelce advokátka, jejíž odměnu nese stát a která zastupovala stěžovatelku i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 věta poslední s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně blanketní kasační stížnost ze dne 17. 6. 2015, včetně jejího doplnění z 28. 7. 2015) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 1.000 Kč (§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 273 Kč. Zástupkyni stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 1.573 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[27] K podání zástupkyně stěžovatelky ze dne 28. 7. 2015, v němž se domáhala přiznání nákladů řízení za 3 úkony právní služby, Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že v posuzované věci je vskutku na místě přiznání odměny pouze za jeden úkon právní služby, neboť zástupkyni stěžovatelky nelze přiznat úkon spočívající v převzetí zastoupení, ke kterému došlo a za který jí byla přiznána odměna již v řízení před krajským soudem. Podání blanketní kasační stížnosti a její doplnění pak Nejvyšší správní soud považuje za jeden úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu